

1

Εύπνα! Κ' ἐπέταξε ἡ Αὐγὴ μιὰ πέτρα ἀγάλι ἀγάλι
Μέσα στὸ τάσι τῆς Νυχτὸς καὶ τ' ἄστρα ἐφύγαν πάλι!
Γιὰ κύτα! στὴν Ἀνατολὴ τὸν Πύργο τοῦ Σουλτάνου
Πῶς τὸν ἐπῆρε ὁ κυνηγὸς² στὴ φωτεινὴ του ἀγκάλη!

2

Τὴν ὥρα π' ἄρχιζε ἡ Αὐγὴ τὰ ρόδα της νὰ βγάξῃ
Ἀπ' τὴν ταβέρνα μιὰ φωνὴ μοῦ ἐφάνηκε νὰ κραῖζῃ:
«Γιὰ σηκωθῆτε, βρὲ παιδιά, γεμίστε τὸ ποτήρι
Γιατὶ τὸ κρασοπότηρο τοῦ βίου μας ἀδειάζει».

3

Μοῦπε μιὰ μάγισσα:— Γοργὰ νὰ καρτερᾷς τὸ χάρο.—
Κι' ἄπλωσα εὐτὺς τὸ χέρι μου ἕνα κρασι νὰ πάρω.
Καὶ τὸ ποτήρι ἀγγίζοντας στὰ χεῖλη... μ' ἀποκριθῆ
«Πίνε, γιατί εἶν' ὁ θάνατος θάλασσα δίχως φάρο.»

4

Στοῦ ἀφανισμοῦ τὴν ἔρημο γιὰ μιὰ στιγμὴ σταθῆτε.
Ἀπ' τῆς Ζωῆς τὴν Ὄασι λίγο νερὸ νὰ πιῆτε.
Χαράματα ἐτοιμάστηκε τὸ μέγα караβάνι.
Καὶ ξεκινάει γιὰ τὴν Αὐγὴ τοῦ Τίποτε... ὦ βιασῆτε!

5

Ἀφοῦ στὸν κόσμον ὑπερβολὴ εἶνε κι' αὐτὴ ἡ ἀλήθεια
Καρδιά μου, μὴ ταράξειςαι στὰ πονεμένα στήθια.
Ἄσε στὴ μοῖρα τὸ κορμὶ καὶ τὴ ψυχὴ στὴ τύχη,
Γιὰ νὰ ξεγραφῆς τὸ γραφτὸ μάτην ζητᾷς βοήθεια.

1) Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ἔρριπτον ἕνα λίθον μέσα εἰς ἕνα τάσι ὡς σημεῖον ἐκκινήσεως τῶν πολεμικῶν ἵππων.

2) Ὁ ἥλιος.

6

Κι' ἀφοῦ δὲν ξέρεις κάτω ἐδῶ τὸ Αὔριο κ' ἐσέν' ἂν θαῦρη,
Πίνε καὶ διώξε κάθε ἀχνὸ καὶ κάθε λύπη μαύρη.
Γιατὶ τὰ βράδνα θάρχεται στὸ κῆπο μου ἢ Σελήνη
Νὰ μᾶς γυρεύη καὶ τοὺς δύο . . . κανένα μας δὲν θαῦρη.

7

Ἐσκόρπισεν ὁ ἄνεμος τὰ ρόδα ἀπ' τὸ κλωνάρι.
Ποῦ τᾶηδονάκι ἐκάθονταν κελάδημα καὶ χάρι.
Νὰ κλαίω γιὰ τὰ τριαντάφυλλα ἢ ἐμᾶς πρέπει νὰ κλάψω,
Ποῦ θάρτη ὁ ἀνεμοθάνατος τὰ φύλλα μας νὰ πάρη ;

8

Καὶ στὸ Παλάτι, ποῦ ἔρημο τὸ δέρνει ἢ ἀνεμοζάλη,
Ποῦ μπαίνει ἢ Μέρα ἀπὸ τὴ μιὰ κ' ἢ Νύχτα ἀπὸ τὴν ἄλλη,
Πόσοι Σουλτάνοι στὴ σειρὰ μὲ ὅλη τους τὴ δόξα
Δὲν σταματῆσαν μιὰ στιγμή. . . καὶ ξαναφύγαν πάλι !

9

Τοῦ κάμπου τ' ἀγριολούλουδα ποῦ ἀνθίζουν μυρωμένα
Εἶτε κι' ἂν εἶνε δροσερὰ κι' ἂν εἶν' καὶ μαραμμένα.
Ἄχ, μὴ πατᾶτε πάνω τους τόσο σκληρὰ . . . ποιὸς ξέρει,
Ποιὰ χεῖλη γλυκομίλητα τὰ βγάζουν . . . πεθαμμένα !

10

Λέω, πῶς ἐκεῖ ποῦ ἐθάφτηκε τὸ αἷμα ἐνὸς τυράννου
Φυτρώνει κατακόκκινο τριαντάφυλλο ἀπὸ πάνου.
Κ' ἐκεῖ π' ἀνθίζει ὁ ὑάκινθος ποιὸς ξέρει ἂν δὲν φυτρῶνῃ,
Ἄπὸ τὰ κάλλι κάποιος νηᾶς θαμμένου ἐκεῖ λειψάνου ;

11

Μούπε ἡ καρδιά μου : «Τ'ἄγιο φῶς ποθῶ νὰ μὲ ζεστάνῃ
Πές μου κ' ἔμένα, μάθε με τῆς Γνώσης τὸ βοτάνι».
Κ' εἶπα τὸ «Ἄλιφ». Τότε ἡ καρδιά : «Τίποτε παραπάνω
Ἄν ἔχῃς πίστι μέσα σου μιὰ προσευχὴ σὲ φτάνει».

12

Πρὶν αἰσθανθῆς στὸ μέτωπο τὸ χέρι τοῦ θανάτου
Καὶ πρὶν νὰ σὲ χαϊδέψουνε τὰ κρῦα δάχτυλά του
Πίνε. Καὶ μὴν θαρρῆς, κουτέ, καὶ σὺ πῶς εἶσαι κάτι.
Καὶ πῶς θὰ σὲ ξεθάψουνε μιὰ καὶ σὲ θάψουν κάτω.

13

Πίνε, γιατί θὰ κοιμηθῆς χρόνια καὶ χρόνια χάμου.
Δίχως συντρόφους, καὶ δικούς, καὶ στέφανα τοῦ γάμου.
Καὶ πρόσεξε, τὸ μυστικὸ μὴ βγάλῃς τὸ μεγάλο
Γιατὶ δὲν ξανανθίζουσι πιά τὰ νεκρολούλουδά μου.

14

Καὶ στὰ ψηλά, καὶ στὰ βαθειὰ ὁ νοῦς μου πάντα εὐρέθη.
Ἐκεῖ πού ἡ φύσι μ'ἔταξε κ' ἡ μοῖρα μοῦ ὑποσχέθη.
Μὰ ποιά ντροπὴ θάταν γιὰ μὲ καὶ ποιά ἡ ἀπελπισία,
Ἄν ἦταν τί ψηλότερο στὸ κόσμο ἀπὸ τὴ μέθη;

15

Πίνω. Κι' ὅλοι μοῦ λέν παντοῦ μὰ ψέματα, ὅπως κρίνω,
Πῶς ἡ θρησκεία ἐμπόδισε ὀλότελα τὸν οἶνο.
Πῶς; ἡ θρησκεία τὸ κρασὶ ἐχώρισε ἀπ' τὴ πίστι;
Ἄν εἶν' τὸ αἷμα τοῦ Ἄλλάχ μ' εὐλάβεια τὸ πίνω.

16

Ἐπάνω! Βάλε μου κρασί κ' ἔλα κοντά μου στάσου.
 ὦ Νύχτα! Ἡ Μέρα μου εἶσαι σύ, ποθῶ νὰ ζῶ κοντά σου.
 Κάμε μαζί μὲ τὸ κρασί τῆς λύπης νὰ ξεχάσω.
 Τῆς λύπης μου πὺν μοιάζουμε τὰ κατσαρὰ μαλλιά σου.

17

Καὶ τοῦ Δαυὶδ ἐκλείστηκαν τὰ χεῖλη μὲ τὴ λύρα.
 Ὅμως σὲ γλῶσσα Πεχλεβί* στοῦ κήπου μου τὴ θύρα,
 Εἶπε στὸ ρόδο τὸ χλωμὸ τ' ἀηδόνι κελαηδώντας.
 Νὰ πῆ κρασί! κρασί!! κρασί!!! νὰ γίνῃ σὰν πορφύρα.

18

Πάει ἐχάθηκε τὸ Ἰράμ μὲ τοὺς ἀνθούς τοῦ Μάη.
 Καὶ τοῦ Γιαμοσὴδ τὸ ἐφτάζωνο ποτηρί πάει καὶ πάει.
 Ὅμως τ' ἀμπέλι πάντοτε μᾶς δίνει ἀγνὸ ρουμπίνι
 Κ' ἴσα μὲ κάτω στοῦ γιாலὸ ξαπλώνεται τὸ πλάι.

19

Γιὰ ἰκείνους πὺν φαντάζονται παλάτια στὸν ἀγέρα
 Κ' ἐκείνους πὺν ἐτοιμάζονται αἴριο νὰ πᾶν ποῖο πέρα
 Ὅμοια τοὺς κράζει ὁ Μουεζὶν ἀπ' τὸν Κουλά τοῦ Σκότους
 «Ἡ ἀνταμοιβή, ἀνόητοι, δὲν βρῖσκει' ἐδὸ πέρα.»

20

Καὶ τοὺς ἀγίους, καὶ τοὺς σοφοὺς μὲ ὅλο τους τὸ κόμμα
 Τοὺς στρῶσαν σὲ κατάψυχρο νὰ κοιμηθοῦνε στρῶμμα.
 Ποῦν' τῶρα ἢ προφητεῖες τους; Καὶ πῶς τὰ στόματά τους
 Ποὺν βγάζανε λόγια σοφὰ στουπώθησαν μὲ χῶμα;

* Ἡ ἀρχαιότερα Περσικὴ γλῶσσα.

21

Γιὰ μένα πού τῶν μυστικῶν ἀνοιγοκλεί ἡ θύρα,
 Ὅμοια καὶ λύπη καὶ χαρὰ μαζὺ τὰ δυὸ τὰ ἐπῆρα.
 Μιὰ καὶ στό κόσμο αὐτὸν ἐδῶ ὅλα ἓνα τέλος θᾶχουν
 Πᾶμε, παιδιὰ, στό καπηλεῖο νὰ φέρουμε μιὰ γύρα.

22

Τὸ δυνατώτερο κρασί πού ὁ Χρόνος ἔχει φτειάσει.
 Ὅλοι μας γύρω ἐπίναμε σέ χωματένιο τάσι.
 Κ' ἤπιαμε μιὰ φορά, καὶ δυό. Μὰ ὕστερα ἓνας ἓνας
 Σιωπηλὰ μᾶς ξέφευγε νὰ πάη . . . νὰ ἡσυχάση.

23

Εἶδα μιὰ θύρα σφαιλιστὴ ὅμως κλειδιὰ δὲν εἶδα,
 Καὶ παραπέτασμα βαρὺ χωρὶς καμμιὰ θυρίδα.
 Γιὰ τὸ Ἐγὼ καὶ γιὰ τὸ Σὺ μιλοῦσαν. . . κ' ἐσωπάσαν.
 Καὶ μέσ' στῆς Νύχτας τὴ σιγὴ πετοῦσε ἡ νυχτερίδα.

24

Τότε τὰ μάτια ἐσήκωσα μιὰ ἐρώτησι νὰ κάνω.
 Μὲ ποιὸ φῶς τάχα νᾶφεγγε ἡ Εἰμαρμένη πλάνο,
 καὶ τὰ μικρὰ τῆς τὰ παιδιὰ τρικλίζαν στό σκοτάδι;
 «Τυφλὸν Νοῦν», μ' ἀποκρίθηκε ὁ οὐρανὸς ἐπάνω.

25

Τότε τὸ χεῖλι μου ἔβαλα στό χωματένιο τάσι
 Ἄπ' τῆς Ζωῆς τὸ μυστικὸ πηγάδι νὰ χορτάση.
 Κ' ἐκεῖνο μοῦλεγε σιγά, χεῖλι μὲ χεῖλι, «Πίνε,
 Δὲν ξαναυρῖσκει τὴ ζωὴ ἐκεῖνος πού τὴ χάσει».

Καὶ τὸ ποτῆρι ποῦλεγε σ' ἐν' ἄλλο του ζευγάρου,
 Ἔνα καιρὸ πῶς ἔζησε ζωὴ γεμάτη χάρι,
 Κ' εὐτυχισμένο ἐφίλησε τὰ κοραλένια χεῖλη,
 Πόσα φιλάκια νᾶδωκε καὶ πόσα νᾶχη πάρει ;

Κέρανα μας, κ' ἔρχεται ἡ Αὐγὴ χιονόλευκη, κρινάτη.
 Πλάγια ἢ φιάλη μαγικὸ ρουμπίνι ἔνε γεμάτη.
 Πάρε γιὰ τοὺς συντρόφους σου δυὸ ξύλα ἀπὸ ἀλόη
 Καὶ φτειάξε λύρα ἀρμονικὴ καὶ ὠραῖο λυχνοστάτη.

Κι' ὅταν στῆς ἀκροποταμιὲς τὰ βήματά σου σέρνεις,
 Καὶ σ' ἀνταμώνει ὁ Ἄγγελος καὶ σὺ ἀρχινᾷς νὰ γέρνης,
 Καὶ σοῦ καλέσει τὴ ψυχὴ προσφέροντας ποτῆρι,
 Πάρ' το καὶ πιέτο, ἀδερφέ, μὴ τρέμης σὰν τὸ παίρνης.

Κι' ὅταν κ' ἐμένα ὁ θάνατος μαζὺ θὰ σέρνη πίσω,
 Καὶ στὴ καρδιά μου τὴ χαρὰ καὶ κάθε ἐλπίδα κλείσω,
 Νὰ φτειάξετε ἀπ' τὴ σκόνι μου ἕνα σταμνί. Ποιὸς ξέρει,
 Σὰν τὸ γεμίζουν μὲ κρασί πῶς δὲν θὰ ξαναζήσω.

Συχνὰ μετάνοια ὠρκίστηκα μὲ δακρυσμένα μάτια
 Κ' εἶπα, πῶς δὲν θὰ ξαναἰδῶ πιά τὸ κρασί στὰ μάτια.
 Μὰ τότες ἦρτε ἡ Ἄνοιξι μὲ τὰ ροδάγκαθά της,
 Καὶ τὴ μετάνοια μου ἔσχισε σὲ χίλια δυὸ κομμάτια.

31

Ἐσὸν τὴ καλωσύνη μου μονάχα κύταξέ τη
 Ἡ ἁμαρτίες μου ἦτανε ἀπ' τὸ θεὸ κισμέτι.
 Ἄς μὴ θεωριεύη ὁ ἄνεμος τῆς ἔχθρας σου τὴ φλόγα.
 Συγγνώμη ἀπὸ τὴ σκόνι σου σκιὰ τοῦ Μουχαμέτη.

32

Φίλοι μου, σὰν θὰ βρῖσκεστε σὲ γλέντι ἢ πανηγύρι,
 Κ' ἔρτ' ἢ χαρὰ μὲ τὸ κρασι ποὺ τὸ χορὸ θὰ σύρη,
 Μὴ τὸ ξεχνᾶτε μιὰ φορὰ παρέα σας πῶς ἦμουν.
 Σὰν θᾶρτη ὁ γύρος μου.... σὴ γῆ ἀδειάστ' ἕνα ποτῆρι.

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ